

[Poul Hartling.]

Jeg gør opmærksom på, at i andre lande har man taget skridt til at bremse det, man kalder urbaniseringen. Nogle steder er storbyerne blevet sådan, at opgaven næsten er uløselig og i hvert fald meget bekostelig. Det kan vi også se i vore byområder, især i Københavnsområdet. De store problemer om forurening, om trafiksanering osv. er ikke løst, og det rammer som sagt både de tyndt befolkede og de tæt befolkede egne, sådan at de får en ringere trivselsmulighed, dårligere miljø. Derfor vil vi gerne have alle delene med.

Jeg vil gerne gøre nogle få bemærkninger til den ærede ordfører for socialistisk folkeparti, hr. Gert Petersen. Hr. Orla Møller må tilgive mig, at jeg synes, det er lidt mere interessant end at henvende noget til hr. Orla Møller. Den ærede ordfører hr. Gert Petersen udviklede en vældig tro på, at han og hans folk, eller hvem det nu skulle være, skulle styre investeringerne, skulle styre kapitalfordelingen her i landet, og han opregnede noget, han kaldte minimumsforslag, som for mig at se kun ville betyde mere omsvøb, mere fordyrende administration, mere indblanding af embedsmænd eller politiske kommissærer, eller hvad han nu tænker sig.

Den private ejendomsret vil vi gerne værne om fra venstres side. Vi vil gerne have den anderledes fordelt måske, vi vil gerne have den mere udbredt. Der kan være mange ting at tage op, men vi ønsker den ikke udhulet. Man forstod, efterhånden som man lyttede til hr. Gert Petersen, at mens han spiste, så voksede appetitten, for inden han var kommet ret meget længere, så skulle vi nationalisere det hele. Vi skulle nationalisere banker og forsikringselskaber. Vi skulle nationalisere boligbyggeriet og jorden. Hele samfundet skulle under politisk styring direkte. Det er en tankegang, som ligger os så fjernt, som vi kan tænke det. Når hr. Gert Petersen siger, at den industripolitik, som kom frem i åbningstalen, var af en konservativ art, som han ikke kunne følge, så må jeg måske have lov at sige, at den ideologi, som ligger bag ved hr. Gert Petersens tankegang, vel også stammer fra det 19. århundrede. Det er ikke nogen naturlov, at den fremtidige udvikling skal følge en marxistisk tankegang. Vi vil vende os imod det, så stærkt vi kan.

Det var interessant at høre, hvad hr. Gert Petersen havde at sige om samarbejde. Han sagde, at han ville gerne vedkende sig det ansvar, at man havde støttet en socialdemokratisk regering, men det betød ikke, sagde han, at man havde noget medansvar for regeringens almene politik. Det var egentlig en interessant bemærkning. Det må jo betyde, at det er ikke et spørgsmål om, hvad man samarbejder om, men det eneste, det drejer sig om, er, hvem man samarbejder med. Det kan man jo kalde virkelig kærlighed til socialdemokratiet, ægte kærlighed, sådan som det strømmede ud af talen — et tilsagn om støtte, som vel samtidig var et tydeligt smæld med pisken. Man kunne godt sidde og tænke på: hvor mon det egentlig er han viser socialdemokratiet vejen hen? Er det vejen til Finderup lade? Eller hvor skal dette samarbejde ende? Men når han så siger, at hvis bare socialdemokratiet vil gøre noget til gavn for den arbejdende befolkning eller for den brede befolkning — de udtryk kom igen flere gange — så har jeg lyst til at sige, at SF's akademikere og teoretikere, de kan nu engang ikke tage patent på den arbejdende befolkning, hvor gerne de end vil det, og hvor ofte de end siger det.

Jeg slutter med at sige om det mere væsentlige, statsministerens tale, at den forekom mig at være en afbalanceret tale. Vi har en socialdemokratisk regering, vi har en socialdemokratisk statsminister, det er klart, og den politik, de vil føre, er socialdemokratiets. Vi vil gerne samarbejde med dem, men det kan ikke foregå på socialdemokratiets vilkår. Vi har vores linje og vores politik. Så er samarbejdets kunst jo netop at finde den fælles mulige løsning, som vi kan enes om, uden at parterne mister deres identitet. Det er en kunst, der somme tider er øvet her i folketinget. Det er en kunst, der måske også kan finde sin plads i denne samling, hvor længe det nu skal vare, men det betyder ikke, at vi opgiver det, vi står for.

Niels Helveg Petersen: Jeg vil gerne begynde med hr. Gert Petersen, så er det overstået. Hr. Gert Petersen holdt i april måned på SF-kongressen en interessant tale, hvor han bl. a. sagde, at blev det et nej ved folkeafstemningen, så havde SF æren for det. Nu er det jo sådan, at man kan ikke have æren